

τοῦ κατακυλιόμενου φέβιατος, τῆς καμαρωτῆς γερφύρας, καὶ τῶν μακαρίων νήσων, ἴδα μόνον τὴν μακρὰν βαθυλὴν κοιλάδα τοῦ Βαγδατίου, μὲ βόας, πρόβατα, καὶ καμήλους, βσκομένα ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτῆς.

ΠΟΙΟΣ ΤΑΧΑ ΗΤΟΝ Ο ΜΩΡΟΤΕΡΟΣ;—Ἦγο ποτὲ συνήθεια τῶν μεγιστάνων τῆς Εὐρώπης νὰ διατηρῶσιν εἰς τὸν οἶκον μωρὸν τινὰ πρὸς διασκέδασιν. Εἰς ἓνα τούτων ἔδωκε ποτὲ Μυλόροδος τις Ἄγγλος βακτηρίαν, καὶ τὸν ἐπαράγγειλε νὰ τὴν φυλάττῃ, ἕως ν' ἀπαντήσῃ ἄλλον μωρότερον ἑαυτοῦ· ἐὰν δ' ἀπαντοῦσε, νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃ.

Μετ' ὀλίγα ἔτη ἠσθένησεν ὁ Μυλόροδος, καὶ ἠσθένησε, τῇ ἀληθείᾳ, ἕως θανάτου. Ἐλθὼν δὲ ὁ μωρὸς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, εἰδοποιήθη, ἀπὸ τὸν ἀρρώστον τοῦ κύριον, ὅτι πρέλει τώρα μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀφήσῃ. «Καὶ ποῦ θέλεις ὑπάγειν;» εἶπεν ὁ μωρὸς. «Εἰς ἄλλον κόσμον, ἀλεκρίθη ὁ Μυλόροδος. «Καὶ ποτὲ θέλεις ἐπιστρέφειν; εἰς ἓνα μῆνα;» — «Ὁχι.» — «Εἰς ἓνα χρόνον;» — «Ὁχι.» — «Πότε λοιπόν;» — «Οὐδέποτε.» — «Οὐδέποτε! ἕ τί ἐπρόβλεψες διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σὺ αὐτοῦ ὅλου ὑπάγεις;» — «Τίποτε, οὐδὲ τὸ παραμικρόν.» — «Τίποτε!» εἶπεν ὁ μωρὸς· «οὐδὲ τὸ παραμικρόν! Ἴδου λοιπόν ἔλαρε τὴν βακτηρίαν μου. Ἐγὼ τόσον μεγάλης μωρίας ποτὲ δὲν ἐστάθην ἔνοχος.»

ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΦΩΛΕΑΙ.—Πουλία τινὰ κατασκευάζουν κρεμαστάς φωλεάς· εἶναι δὲ πολυπληθῆ τὰ τοιαῦτα εἰς τὴν νοτιωτάτην ἄκρον τῆς Ἰνδοστάν, λεγομένην Κομορίν. Τὴν νύκτα φωτίζουσιν ἕκαστην ἀπὸ τὰς μικρὰς τῶν κατοικίας, ὡς νὰ ἐπερίμεναν φίλους. Τὸ εὐφρυνε πτηγὸν προσκολλᾷ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς φωλεᾶς κομμάτιον τι πηλοῦ, πιάνει ἔπειτα φωσφορικὴν τινὰ μύτιαν, καὶ τὴν ἐμπήγει ἐπὶ τοῦ πηλοῦ διὰ νὰ φωτίξῃ τὴν κατοικίαν του, ἣτις σύγκειται ἀπὸ δύο καμάρας. Κάποτε βάλονται εἰς μίαν φωλεὰν τρεῖς ἢ τέσσαρες τοιαῦται φωσφορικαὶ μύτιαι· τὸ δὲ πολὺ τῶν φῶς θαυβάνει τῶν νυκτερίδων τοὺς ὀφθαλμοὺς, αἵτινες φονεύουσιν συχνάκις τῶν πτηγῶν τούτων τὰ νεογνά.

ΕΑΝ ἐξετάσωμεν τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας εἰς τὴν φυσικὴν τῶν κατάστασιν· ἐὰν διατρέξωμεν τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς, τὰς ἀπειρούς καὶ ἀγρίας χώρας τῆς Ἀμερικῆς, τὰς πλέον ἀπομεμακρυσμένας νήσους τοῦ ὠκεανοῦ, θέλομεν εὐρεῖν ἐκεῖ θρησκευτικὰς τελετάς. Καὶ παντῶ, ὅλα ἠθέλαμεν τύχειν ἀνθρώπους ζῶντας

ὁμοῦ, θέλομεν ἀνακαλύψαι, ὑπὸ τινὰ μορφήν, βουίους, ναοὺς, θυσίας, ἔθνη. Αἱ δεισιδαιμονίαι μάλιστα αἱ πλέον παράλογοι εἶναι ἀποδείξεις, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκουν ἐγκεχαραγμένον εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τὸν τί, τὸ ὁποῖον τοὺς ὑλοχεῖν νὰ λατρεύωσι τὴν ἀόρατον δύναμιν, ἣτις κυβερνᾷ τὸν κόσμον.—**ΚΡΕΑΤΣΟΥΛΗΣ.**

ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Η ΥΠΟΛΗΨΙΣ καὶ τὸ σέβας πρὸς τοὺς μεγάλους ἀνδρας δι' ἀρετὴν καὶ σοφίαν εἶναι βέβαια χρεὸς ἀπαραίτητον· ἔχει ὅμως ὅρια, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν παραβῆ, πλῆττει ἀμέσως εἰς πρόληψιν ἢ αὐτὴν τὴν ἀσέβειαν. Ὁ δεισιδαίμων, ἀντὶ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ πανσόφου καὶ παραγάθου, πλῆττει εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀγρίου καὶ ἀμαθῆ τύραννον, διώκτην τῆς ἀληθείας, καὶ ἐξθρόν τοῦ λογικοῦ· καὶ διὰ ν' ἀρέσῃ τὸν ἰδικόν του τοῦτον φαντασικόν Θεόν, καταστένεται τὸ πλέον ἀγρίου θηρίου τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο οἱ Ἀπόστολοι, φοβούμενοι τὴν δεισιδαιμονίαν ὡς διαφθορὰν τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ἐπρολάμβαναν τοὺς Χριστιανοὺς με συχνὰ παραγγέλματα. Ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, εἰς τὴν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν, λέγει—«Εἰ τις δοκεῖ θρησκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλώσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία. Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ, αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὄρφανους ἢ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.» Ὁ δὲ εἰς τοὺς μεγάλους ἀνδρας προληπτικὸς, ἀντὶ ὁδηγῶν καὶ διδασκάλων τῆς ἀληθείας, τοὺς μεταχειρίζεται ὡς αἰρεσιάρχας, δεχόμενος ἀκρίτως τὰ εἰς ἕκαστον αἰῶνα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀναπόφευκτα σφάλματα. Ἡ τοιαύτη πρόληψις εἶναι χωρὶς ἀμφιβολίας τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον εἰς τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν ἢ ἐπιστημῶν, ἢ ἡ χειροτέρα αἰτιμία εἰς τὸ μνημόσυνον τῶν γενναίων ἢ σοφῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι προτιμότερον ἄλλο παρὰ τὴν ἀλήθειαν τίποτε δὲν ἔχον, οὐδ' ἐσύγγραφαν ποτὲ διὰ ν' ἀπατῶσιν. Ἄγιος λοιπόν, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἄξιοι τίτλοι ἀρετῆς καὶ σοφίας, πρέπει βέβαια νὰ μᾶς ἐμπνέωσιν ὑπόληψιν, εὐγνωμοσύνην, καὶ σέβας, χωρὶς ὅμως νὰ μᾶς ἐμποδίσωσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ μίμησιν τῶν καλῶν· ἀλλὰ πλησίον εἰς τὸ σέβας πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν ἀδέκαστον κρίσιν τοῦ λογικοῦ.—**ΒΑΜΒΑΣ.**

* Ἡ οἰκονομία εἶναι μέγα εἰσόδημα, λέγει ὁ Κικέρων.